

Sygn. akt : II AKa 176/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Mirek
Sędziowie	SSA Robert Kirejew SSO del. Zbigniew Radwan (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r. sprawy

1. **M. C.** s. R. i G., ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 193 § 1 kk

2. **D. H.** s. J. i J., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 193 § 1 kk

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego D. H.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 18 lutego 2013 r.

sygn. akt. XXI K 179/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. C. i D. H. w ten sposób, że: zastępuje w kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym w punkcie I czynu przepis art. 157§1 k.k. przepisem art. 157§2 k.k.;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata G. K. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset

trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. C.

w postępowaniu odwoławczym;

4. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa, zwalniając oskarżonego D. H. od ponoszenia należnych od niego kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Dąbrowie Górniczej oskarżyła 1. M. C. o to, że:

1. w dniu 14.07.2012 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z D. H., po uprzednim użyciu groźby bezprawnej pozbawienia życia oraz przemocy fizycznej w postaci popychania, szarpania, duszenia oraz ugodzenia J. M. nożem w okolicę prawej piersi zabrał w celu przywłaszczenia wieżę (...) o wartości 2000 zł, przy czym w wyniku ugodzenia nożem J. M. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej powłok prawej połowy klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły czynności jego organizmu na okres do 7 dni, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 19.11.2007 r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 280§ 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6.05.2010 r. do 21.05.2011 r.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w dniu 14.07.2012 r. w D. przy ul. (...) wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuścił mieszkania J. M., tj. o czyn z art. 193 k.k.;

2. D. H. o to, że:

I. w dniu 14.07.2012 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C., po uprzednim użyciu groźby bezprawnej pozbawienia życia oraz przemocy fizycznej w postaci popychania, szarpania, duszenia oraz ugodzenia J. M. nożem w okolicę prawej piersi zabrał w celu przywłaszczenia wieżę (...) o wartości 2000 zł,

przy czym w wyniku ugodzenia nożem J. M. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej powłok prawej połowy klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły czynności jego organizmu na okres do 7 dni, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.07.2008 r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 280§1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 9.10.2008 r. do 30.03.2012 r. tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w dniu 14.07.2012 r. w D. przy ul. (...) wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuścił mieszkania J. M., tj. o czyn z art. 193 k.k.;

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 roku, sygnatura akt XXI K 179/12, uznał oskarżonych M. C. i D. H. za winnych tego, że 14.07.2012 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu, używając groźby pozbawienia życia oraz przemocy fizycznej w postaci popychania, szarpania a także duszenia, a nadto zadając posiadany nożem cios w okolicę piersi prawej J. M., zabrali następnie w celu przywłaszczenia wieżę (...) o wartości ok. 800 zł, przy czym w wyniku ugodzenia nożem J. M. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej powłok prawej połowy klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności jego organizmu na okres do 7 dni, przy czym:

- M. C. zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 19.11.2007 r. (sygn. akt IIK 620/07) za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6.05.2010 r. do 21.05.2011 r. z zaliczeniem okresu od 19.05.2009 r. do 5.05.2010 r.,
- D. H. zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 30.07.2008 r. (sygn. akt IIK 720/06) za umyślne przestępstwo podobne z art. 280§ 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia

wolności, którą odbywał w ramach orzeczonej kary łącznej w okresie od 9.10.2008 r. do 30.03.2012 r. z zaliczeniem okresu od 23.09.2006 r. do 4.06.2007 r.; tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył: M. C. karę 4 (czterech)

lat pozbawienia wolności zaś D. H. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności. Nadto oskarżonych M. C. i D. H. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im odpowiednio w pkt. II, tj. występków z art. 193 k.k., wymierzając na mocy tego przepisu, każdemu z nich karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczono kary łączne wymierzając oskarżonym: M. C. karę 4 lat pozbawienia wolności, D. H. karę 3 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności na poczet, których zaliczono im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: oskarżonemu M. C. okres tymczasowego aresztowania od 18.01.2013 r. do 18.02.2013 r.; oskarżonemu D. H. okres tymczasowego aresztowania od 15.07.2012 r. do 18.02.2013 r. Na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. oraz adw. Ł. K. kwoty po 1180,80 (tysiąc sto osiemdziesiąt 80/100) zł, w tym VAT 220,80 (dwieście dwadzieścia 80/100) zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonemu M. C. i oskarżonemu D. H. przez obrońców ustanowionych z urzędu, jednocześnie zwalniając obydwu oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego orzeczenia złożył prokurator oraz obrońca oskarżonego D. H..

Prokurator, na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów, na ich korzyść. Powołując się na treść art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił wskazanemu rozstrzygnięciu obrazę prawa materialnego, przez błędne zastosowanie art. 157 § 1 k.k. w sytuacji, gdy na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych oraz opisu czynu przypisanego sprawcom w wyroku można wysnuć prawidłowy wniosek, że swoim działaniem spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia, które naruszyły czynności jego organizmu na okres do 7 dni, penalizowane w art. 157 § 2 k.k. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym w pkt 1 sentencji wyroku z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., w miejsce błędnej kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego D. H. zaskarżył na rzecz tego oskarżonego wyrok w całości, zarzucając mu:

- mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji odmowę waloru wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przy jednoczesnym uznaniu, iż oskarżony dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt 1 części skazującej wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, że tego czynu nie popełnił, zaś odnośnie przebiegu zdarzenia sąd I instancji winien był powziąć wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na jego korzyść;
- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 11 § 1 k.k., art. 193 § 1 k.k. oraz art. 280 § 2 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i w konsekwencji przyznanie oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie dwóch odrębnych czynów stypizowanych w ww. przepisach;
- mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez przypisanie oskarżonemu w zaskarżonym wyroku odpowiedzialności za czyn wyczerpujący znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż pokrzywdzony odniósł obrażenia pozwalające na zastosowanie przepisu art. 157 § 2 k.p.k.

Rozwijając tak postawione zarzuty w uzasadnieniu środka odwoławczego skarżący wskazał, że sąd I instancji niezasadnie odmówił waloru wiarygodności

wyjaśnieniom oskarżonego D. H., który konsekwentnie zaprzeczał, aby dokonał zarzucanego mu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., przyznając się li tylko do popełnienia czynu z art. 193 k.k., w przeciwieństwie do zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień współoskarżonego, które zostały ocenione jako prawdziwe, stając się podstawą poczynionych ustaleń faktycznych. Zdaniem skarżącego prawidłowa konfrontacja wymienionych źródeł dowodowych winna doprowadzić

Sąd Okręgowy do konkluzji, iż istnieją nie dające się usunąć wątpliwości w odniesieniu do rzeczywistego przebiegu zdarzenia, które winny być rozstrzygane na korzyść wymienionego oskarżonego.

Już z ostrożności procesowej skarżący podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, gdyż w jego ocenie czyn przypisany oskarżonemu D. H. w pkt 3 wyroku winien być potraktowany jako uprzedni czyn współukarany w stosunku do czynu przypisanego mu w pkt 1 części skazującej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. i innych. Nadto sąd I instancji niezasadnie przypisał oskarżonemu D. H. odpowiedzialność za czyn wyczerpujący znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pokrzywdzony odniósł obrażenia opisane w art. 157 § 2 k.k. Formułując te zarzuty obrońca oskarżonego D. H. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zasadne, tym samym podlegające uwzględnieniu są apelacja prokuratora wniesiona na korzyść obydwu oskarżonych oraz częściowo apelacja obrońcy oskarżonego D. H., w zakresie w jakim podniósł on zarzut błędnego zastosowania przepisu art. 157 § 1 k.k., w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego i opisu przypisanego w pkt 1 części skazującej wyroku czynu wynika wprost, iż obrażenia pokrzywdzonego naruszające czynności narządów jego ciała do dnia 7, penalizowane są w dyspozycji art. 157 § 2 k.k. W pozostałym zakresie apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna.

Na wstępie, zwracając uwagę na redakcję zarzutów sformułowanych przez obrońcę D. H. wskazać należy na błędne posługiwanie się przez skarżącego w zarzucie 2) numeracją przepisu art. 193 k.k., w którym nie występuje jednostka redakcyjna pod postacią paragrafu. Z kolei natomiast prawidłowa redakcja zarzutu 3) winna odnosić się do obrazy prawa materialnego, gdyż sąd I instancji zastosował nieodpowiedni przepis ustawy karnej a nie do obrazy przepisu art. 413 k.p.k., określającego w § 1 strukturę wyroku, zaś w § 2 dodatkowe warunki treści wyroku skazującego.

Powyższa konstatacja, co wymaga podkreślenia, nie zwalnia sądu II Instancji od ich merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do głównego i podstawowego zarzutu kwestionującego prawidłowość poczynionych ustaleń w zakresie sprawstwa czynu przypisanego oskarżonemu D. H. w punkcie I części skazującej wyroku zakwalifikowanego jako rozbój z użyciem noża, stwierdzić należy, iż argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu apelacji w żaden sposób nie podważa prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego. Sąd ten zgromadził kompletny materiał dowodowy, składający się zasadniczo z osobowych źródeł dowodowych. Dysponując pełnym materiałem dowodowym sąd I instancji przystąpił do jego analizy oraz oceny, którym nie sposób zarzucić dowolności, niekonsekwencji, czy braku logiki.

We właściwy sposób, w oparciu o wszechstronnie rozważony materiał dowodowy, sąd meriti ustalił współsprawstwo oskarżonego D. H. w tym przestępstwie i należycie je uzasadnił. Swoje ustalenia oparł na zeznaniach pokrzywdzonego i jego znajomej D. Z., obecnej we wstępnej fazie inkryminowanego zdarzenia oraz wyjaśnieniach współoskarżonego M. C. w zakresie, w jakim korespondowały one z wyżej wymienionymi dowodami. Sąd I instancji wszystkie wskazane przez J. M. okoliczności związane z przebiegiem zdarzenia rozważył w sposób odpowiadający dyrektywom art. 7 k.p.k., zestawiając je z pozostałymi dowodami przemawiającymi za czynnym udziałem oskarżonego D. H. w tym zdarzeniu.

Wbrew zarzutowi podniesionemu przez apelującego obrońcę brak jest też jakichkolwiek podstaw do skutecznego sformułowania naruszenia zasady wyrażonej w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., która ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy nie można było wyjaśnić występujących w sprawie wątpliwości, a tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, co wprost wynika z wywodów sądu orzekającego.

W dalszej kolejności, zupełnie pozbawiony podstaw jest także zarzut podnoszący niewiarygodność zeznań pokrzywdzonego z uwagi na ich stopień szczegółowości. Formułując taki zarzut, skarżący nie zwrócił należytej uwagi na konsekwencję i stanowczość, którą prezentował pokrzywdzony J. M. podczas składania zeznań, co

zostało natomiast dostrzeżone, przedstawione i należyte ocenione, przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Również próba podważenia tej części wyjaśnień współoskarżonego M. C., w której wskazał na współudział D. H. w przebiegu zdarzenia, nie może być uznana za skuteczną przede wszystkim z braku przeciwstawnej argumentacji, do której mógłby się odnieść sąd odwoławczy.

Podsumowując tę część rozważań - sąd I instancji nie naruszył zasad procedowania uznając, że wyjaśnienia M. C. są jednym z elementów dowodowych pozwalającym na odtworzenie przestępczej roli oskarżonego D. H., gdyż w polu widzenia sądu orzekającego pozostawały też inne zebrane w toku postępowania dowody, zarówno te niekorzystne dla oskarżonego jak i te przemawiające na jego korzyść.

Ustosunkowując się do następnego zarzutu obrońcy oskarżonego - obrazy prawa materialnego, mającego polegać na nieprawidłowo przypisanym oskarżonemu czynie, wyczerpującym dyspozycję art. 193 k.k. przypomnieć, w tym miejscu należy, że przestępstwo naruszenia miru domowego opisanego w wymienionym przepisie, poprzez nie opuszczenie realizuje znamiona typu czynu zabronionego określonego w tym przepisie wtedy, gdy sprawca (sprawcy) nie opuszczają miejsca, mimo wyraźnego wyrażenia woli osoby uprawnionej w postaci żądania opuszczenia miejsca.

Rację ma także i w tej kwestii sąd I instancji ustalając, iż zachowanie oskarżonego D. H. polegające na naruszeniu miru domowego zostało popełnione w innym czasie, bez związku z popełnionym kilka godzin później przestępstwem rozboju przy użyciu niebezpiecznego narzędzia. Na tle dokonanych ustaleń faktycznych bezspornym jest, że zamiar naruszenia miru domowego powstał wcześniej, niezależnie od zamiaru dokonania rozboju.

Najpierw oskarżony ze współnikiem wdarli się do mieszkania J. M. i wbrew jego żądaniom nie opuścili tego lokalu mieszkalnego, a dopiero kilka godzin później doszło do rozboju w postaci kwalifikowanej na osobie pokrzywdzonego. Działanie oskarżonego stanowiło nie jeden czyn, lecz dwa odrębne czyny, a łączy je jedynie to, że następowały one, tj. zostały popełnione jeden po drugim. Nietrafnie więc, obrońca oskarżonego przywołał na poparcie swojej tezy orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie, sygn. akt II AKa 258/01, (LexPolonica nr 355405, Krakowskie Zeszyty Sądowe 12/2001, poz. 29), które dotyczy sytuacji gdy naruszenie miru domowego popełnione zostało w celu realizacji zamiaru zaboru mienia przy użyciu przemocy, bo tylko w takim przypadku byłoby to zachowanie współukarane, pochłonięte przez kwalifikację przestępstwa rozboju przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.

Ponieważ apelujący zaskarżył wyrok w całości, sąd odwoławczy zobowiązany jest do kontroli zaskarżonych punktów orzeczenia, również w części wykraczającej poza zakres skargi - obejmującej ocenę prawną poczynionych ustaleń faktycznych i tę odnoszącą się do wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Przyjęta przez sąd meriti kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu D. H. czynów, poza zasygnalizowanym wyżej błędem w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1) wyroku, nie budzi żadnych wątpliwości, w tym też ta związana z przyjęciem recydywy zwykłej w stosunku do czynu z pkt 1 wyroku. Nota bene wspomniany błąd Sąd Okręgowy dostrzegł, wskazując w uzasadnieniu rozstrzygnięcia na prawidłowe ustalenia w zakresie obrażeń ciała pokrzywdzonego, skutkujące naruszeniem czynności jego organizmu na okres do 7 dni, czemu dał wyraz w opisie przypisanego oskarżonemu czynu.

Reasumując w realiach rozpoznawanej sprawy przyjąć należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił istnienie w czynie oskarżonego tych elementów natury przedmiotowej i podmiotowej, które dają podstawę do przypisania mu dokonania przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i art. 64§ 1 k.k. Wykazał m.in. na czym opiera uznanie, iż oskarżeni D. H. i M. C. działali wspólnie i w porozumieniu w zamiarze dokonania napadu rabunkowego przy użyciu niebezpiecznego narzędzia, zabierając w celu przywłaszczenia należący do J. M. sprzęt audio, przy czym w wyniku ugodzenia pokrzywdzonego nożem w okolice prawej piersi spowodowali u niego obrażenia naruszające czynności narządów jego ciała na okres do 7 dni. Przecież, znamiona kwalifikowanej postaci rozboju realizuje nie tylko ten, kto w trakcie takiego przestępstwa posługuje się bronią palną, nożem bądź

innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu, ale także ten, kto działa wspólnie z inną osobą która posługuje się taką bronią Dla odpowiedzialności karnej oskarżonego D. H., w zakresie przypisanego mu czynu przestępnego z art. 157 § 2 k.k. w sytuacji jaką ustalił sąd I instancji nie ma znaczenia fakt, że cios zadany nożem pokrzywdzonemu w klatkę piersiową został wyprowadzony przez M. C.. Do przyjęcia współsprawstwa wystarczy wszak obiektywne współdziałanie sprawców, przy czym każdy ze sprawców winien zdawać sobie sprawę z celu wspólnego działania. Istotą współsprawstwa jest bowiem to, że każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestępstwa wspólnie w i porozumieniu, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował (np. wyrok SA w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2008 r. II AKa 210/07 KZS 2008/6/38 LEX nr 452567). Nadto możliwa jest sytuacja, gdy sprawca realizuje tylko część znamion czynu zabronionego, jak również przyczynia się do realizacji takiego czynu, w sensie wzajemnego dopełniania się zachowań poszczególnych sprawców, (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 listopada 2012 r., II AKa 192/12, LEX nr 1259706).

W dalszej kolejności, poddając kontroli instancyjnej wymiar orzeczonych, wymienionemu oskarżonemu, jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd

Apelacyjny nie dopatrywał się naruszenia dyrektyw im odpowiadającym. Orzeczone kary jednostkowe mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy. Określając ich wysokość sąd I instancji, zdaniem sądu odwoławczego, wziął pod uwagę wszystkie okoliczności zarówno świadczące na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, w tym jego rolę w przypisanym mu w pkt 1 wyroku przestępstwie rozboju kwalifikowanego. Wymiar kary łącznej oparty na zasadzie absorpcji również nie budzi zastrzeżeń.

Z powyższych względów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym M. C. i D. H. w pkt 1. rozstrzygnięcia wprowadził przepis art. 157 § 2 k.k. w miejsce art. 157 § 1 k.k., w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy. Dokonana zmiana pozostała bez wpływu na wymiar orzeczonej wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, albowiem w wersji przyjętej przez sąd I instancji podstawą wymiaru owych kar był również art. 280 § 2 k.k. (w zw. z art. 11 § 3 k.k.).

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego M. C. wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, uzasadniają przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1985 r. Prawo o adwokaturze Dz. U. 2009 r. Nr 146 poz. 1188 j.t. z późn. zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego D. H. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem istniały podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na fakt pozbawienia wolności w sprawie i wysokość wymierzonej kary, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa (art. 626 § 1 k.p.k.).